

търпелива, колкото ще изисква мъжа ви. И почитайте всичките му близки отъ уважение къмъ самия него.

Изабелъ изхълца едва чуто, скрила очи въ кърпата си. Императорътъ млъкна, съ задавенъ гласъ. Пристъпи къмъ дъщеря си, откри нѣжното ѝ лице, порозовѣло отъ студа като цвѣналь шибой, изтри очитѣ ѝ и леко пошушна:

— Но пазете се преди всичко, да не би поради любовта и връзкитѣ си съ тѣхъ, колкото и тѣсни да бждатъ тѣ помежду ви, да не отвикнете сърдцето отъ обичьта къмъ нашата нация и рода отъ който сте произлѣзла.

Деспината на Родопитѣ преглътна сълзитѣ си, дигна чело, погледна баща си въ очитѣ. Следъ това се поклони дълбоко и каза:

— Sire, ако Богу е угодно, наистина ви казвамъ, че за мене никога нѣма да научите лоша вестъ. Ала, beau, doux Sire, менъ ми се струва, че мигътъ, въ който ще се раздѣлимъ, е вече настѣпилъ. И така, азъ моля Бога, ако му е угодно, да ви даде сила да победите вашитѣ врагове и уголѣмите почитьта къмъ васъ.

Императорътъ прегърна дъщеря си и двамата се цѣлунаха три пѣти по бузитѣ. Деспотътъ, който бѣ слѣзълъ отъ коня си и чакаше, на нѣколко крачки далечъ отъ тѣхъ, приближи и, прегъвайки колѣно, цѣлуна дѣсницата на своя тѣсть и сюзеренъ. Аври го повдигна и прегърна. Въ това време Изабелъ се бѣ увила съ дебела кожена намѣтка и качила отново въ кочията. Съ нея пѣтуваше старата ѝ дойка, заедно съ Мабилъ дьо Монморанси. Единъ валетъ хлопна вратичката на кочията, четиритѣ буйни коне, съ опашки и гривви лѣскави като черна коприна, стремително се понесоха по покрития съ мекъ снѣгъ друмъ.

Младата невѣста подаде глава отъ прозорчето, вътърътъ развѣваше синьото було, съ което бѣ увита главата ѝ, тя махна нѣколко пѣти съ рѣка.

Сякашъ ледено острие прободѣ сърдцето на императора.

Кѣде изпращаше той детето си? Познаваше ли добре варварския князь, комуто я бѣ повѣрилъ? Въ чии рѣце,